

باندر جو انصاف

اڳڻ ۾ راند ڪرڻ جو مزو ئي ٻيو آهي. پر توهان ڪڏهن ٻلين کي اڳڻ ۾ وڙهندي ڏٺو آهي؟ هڪ دفعي جي ڳالهه آهي ”سنڊرپڙ“ نالي هڪ شهر هو. شهر جي هڪ گهر جي اڳڻ ۾ هڪ ڪيڪ پيو هو. هڪ ٻليءَ اهو ڪيڪ ٽڪر ڏنو ۽ ان کي کائڻ لاءِ پڇندي آئي. سو چيائين، ”اڙي واه! اڄ ته موج جي محفل لڳندي. نرم نرم ڪيڪ کائڻ لاءِ مليو آهي.“ پر ايتري ۾ هڪ ٻي ٻلي به اتي اچي پهتي. ”مياڻو مياڻو! ڪري چوڻ لڳي، ”مياڻو مياڻو هيءُ ڪيڪ ته منهنجو آهي، مان کائيندس!“

پهرين ٻليءَ چيو، ”مان هتي توکان پهرئين پهتي آهيان، تون هتان هلي وڃ، اهو سڄو ڪيڪ مان کائيندس.“

مياڻو مياڻو! ٻنهي ٻلين جو ڪيڪ کائڻ تي جهڳڙو شروع ٿي ويو. ٻئي ٻليون هڪ ٻئي سان رڙيون ڪري وڙهڻ لڳيون.

هنن جي پاسي ۾ هڪ باندر ويٺو هو. ٻنهي ٻلين کي وڙهندو ڏسي من ئي من ۾ ڏاڍو خوش ٿيو ۽ چيائين، ”پهرين توهان ٻئي هڪٻئي سان وڙهڻ بند ڪيو ۽ ڪيڪ مٺو وٺ کڻي اچو ته مان توهان کي ڪيڪ هڪ جيترو ورهائي ٿو ڏيان.“

اهو چئي باندر ڪيڪ کي ٻن ٽڪرن ۾ ورهايو ۽ اهي ٻئي ٽڪر ساھميءَ جي ٻن ٻرن ۾ وجهي ٿورڻ لڳو. ساھميءَ جو هڪ ٻه ٽي ٿي ويو. باندر چيو، ”اڙي! هيءُ ڪيڪ جو ٽڪر ٻئي ڪيڪ جي ٽڪر کان ٿورو وڏو آهي. مون کي هن کي ننڍو ڪرڻ گهرجي. سو وڏي ٽڪر مان چڪ پري ننڍو ڪيائين ته ٻيو پڙ هيٺ ٿي ويو. هن دفعي پڻ ٻئي پاسا هيٺ مٿي ٿيڻ لڳا. ٻنهي کي هڪ جيترو ڪرڻ لاءِ هو ٽڪر ٽڪر چڪ پري ٻنهي کيڪن مان کائيندو ويو. ايئن ئي ٻنهي ڪيڪ جي ٽڪرن کي هڪ جيترو ڪندي باندر سڄو ڪيڪ ئي کائي پورو ڪيو. ڪيڪ جو هيءُ حال ڏسي ٻئي ٻليون ڏکي ٿي هڪ ٻئي کي نهارڻ لڳيون ۽ ڏاڍو نراس ٿي اتان هلي ويئون.

”سو ٻارو ٻن جڻن جي جهڳڙي ۾ تيون هميشه فائدو وٺي ويندو آهي سو ٻارو ان ڪري اسان کي پاڻ ۾ وڙهڻ نه گهرجي.“

زندھ سا قوم رهندي، جنهنجي زبان زندھ